

Отже, діяльність будь-якої компанії відображається в різних системах документації, що у свою чергу залежить від наявності багатoproфільної структури компанії, чисельності відділів та співробітників. У ТОВ «Гюнсел» документація поділяється на вхідну, вихідну і внутрішню. Щодо внутрішньої, то умовно всі документи класифікуються за відділами: юридичні, кадрові, фінансово-економічні, бухгалтерські, зовнішньоекономічні тощо.

Система документації впливає на організацію документообігу, який є ефективним механізмом і за допомогою якого здійснюється управління компанією, організовується ділова комунікація як з вітчизняними, так і зарубіжними партнерами.

Джерела та література

1. Про схвалення Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року : Розпорядження Кабінету Міністрів від 30 травня 2018 р. № 430-р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 27.10.2019).

2. Офіційний вебсайт ТОВ «Гюнсел». URL : <https://gunsel.ua> (дата звернення: 27.10.2019).

Дарія Поливода

Тетяна Козоріз

Наук. керівник – д. і. н., проф. Онішко Т. В.

м. Полтава

МУЗИЧНІ ДОКУМЕНТИ

Музичний документ – це запис музичної інформації на матеріальному носіїві у вигляді музичних звуків або графічних знаків у системі нотації

(зокрема нотних знаків) для процесів збереження та передавання її в часі та просторі, він ідентифікується як одиниця комунікаційного простору в архівній, бібліотечній, музейній справі та у бібліографічній діяльності.

Класифікація музичних документів за матеріальним носієм:

1. Аудіозаписи (магнітні стрічки, грамплатівки; музичні документи на електронних носіях).
2. Нотні або графічно-текстові (рукописи та друковані видання).
3. Нотно-звукові (комп'ютерні програми відповідного спрямування).

Особливу роль музичні документи відіграють в освітньому процесі за фахами, що безпосередньо пов'язані з музикою. Початком запровадження на теренах нашої держави музичної освіти можна вважати перші роки XIX століття. Саме тоді на території Західної України з'явилися перші музичні заклади. Одним із найстарших музичних вишів вважається Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка. У перших роках XX століття у Львові було створено ще два вищі музичні навчальні заклади: приватну Львівську музичну консерваторію імені К. Шимановського та український Вищий музичний інститут імені М. В. Лисенка [1].

Важливу роль у збереженні історичної музичної спадщини України відіграють фонди музичних та нотних видань, оскільки вони дозволяють ознайомитись із творчістю попередників та зберегти надбання для прийдешніх поколінь. Розглянемо детальніше один з них.

Спеціалізований фонд документів Відділу музичних фондів Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського – найбільше й найбагатше в державі за обсягом та змістом, науковим і культурним значенням зібрання нот та інших документів з питань музикознавства, музичної бібліографії. Нотні видання у бібліотеці почали комплектувати ще з 1918 р. Однак спеціалізований музичний відділ у бібліотеці утворено тільки у 1928 р. завдяки ініціативі О. Т. Дзбанівського (1870–1938) – музичного публіциста, композитора, музиканта-педагога, історика музики, суспільного

діяча, співака і першого завідувача відділу. Він особисто відібрав з фондів реквізованих бібліотек для української музичної бібліотеки понад 120 тисяч одиниць нотних документів.

«Музичний фонд України» – колекція документів (1527 од. зб.), що складається з нотних рукописів українських композиторів, машинописних лібрето, сценаріїв, поетичних текстів, перекладів лібрето класичних опер і оперет, афіш та програм вистав і концертів, внутрішніх рецензій, листування авторів з Міністерством культури УРСР тощо за 1997–2004 рр., що у своїй сукупності презентують вітчизняне академічне музичне мистецтво другої половини ХХ ст. [2].

Найдавніші нотні видання датовані кінцем ХVІІ ст. Значну групу документів складають видання ХVІІІ століття (близько 2 тис.), що за міжнародними стандартами вважаються раритетними нотними виданнями. Повніше представлено музичну культуру ХІХ століття. З 1930-х років до фонду надходить обов'язковий примірник нот.

У відділі зберігаються окремі нотні колекції. Найбільш цінною з них є нотне зібрання родини Розумовських (друга половина ХVІІІ – початок ХІХ ст.). Нотна колекція Розумовських надійшла до бібліотеки 1918 р. Це одна з найцікавіших музичних приватних збірок серед тих, що є в музичних бібліотеках світу. У колекції зберігаються друковані та рукописні джерела. Загальний обсяг – 1682 одиниці збереження, з яких 356 одиниць збереження – рукописні. Ноти з колекції Розумовських являють собою твори професійних музикантів ХVІІІ ст. та початку ХІХ ст. – композиторів видатних, відомих, маловідомих, забутих і невідомих.

Нині фонд відділу комплектується нотними виданнями, науковими монографіями, музичною періодикою, довідковою літературою з питань музикознавства та музичної культури.

Позитивом останніх років вважаємо те, що в Україні була проведена важлива робота щодо виходу низки нотних видань, які охоплюють як

класичні твори минулих періодів, так і музичні твори сучасності [3]. Наприклад, 2013 р. вийшло в світ нотне видання – партитура Левка Миколайовича Ревуцького «Концерт для фортепіано з оркестром» (концерт № 2 F-dur), яка містить 207 сторінок. З іменем композитора пов'язана ціла епоха розвитку української музики та формування національно-стильового напрямку в загальноєвропейській культурі. 2014 р., до 200-річчя від дня народження Т. Г. Шевченка, з'явилося ще одне цікаве нотне видання – «Пісенна Шевченкіана» (318 сторінок), яке ввібрало в себе ноти класиків українського музичного мистецтва на слова Тараса Григоровича. Указане нотне видання містить відомі й маловідомі музичні твори на Шевченківські поетичні рядки.

«Зачарування звуків ніжних» – таку назву має нотна збірка, до якої увійшли українські романси. Ця оригінальна збірка стала подарунком для тих виконавців, які шукають у вокальних творах справжніх почуттів і духовного наповнення. Створені видатними композиторами XIX – XX ст. на вірші не менш видатних поетів, ці твори нині наповнені особливим змістом і настроєм, тому що романс – це дзеркало епохи, він єднає наше минуле із сьогоденням.

Понад 300 українських народних колядок і щедрівок в оригінальних обробках українських композиторів та священнослужителів увійшло в нотне видання «Українські колядки та щедрівки». Прикметно, що їх зібрав і впорядкував регент архієрейського хору Свято-Преображенського собору м. Кременець Тернопільської області Кір'янчук І. О. Ця нотна збірка стала в пригоді керівникам хорових та мистецьких колективів, усім, хто цікавиться українською народною творчістю.

Заслуговує на увагу музичне видання «Дарую людям пісню», яке містить ноти до 350 пісень на слова уславленого українського поета, лауреата Національної Шевченківської премії України – Дмитра Омеляновича Луценка. Низка пісень, створених у співпраці з відомими українськими

композиторами («Україно, любов моя!», «Рідна земле моя», «Києве мій», «Осіньне золото», «Мамина вишня», «Хата моя, біла хата» тощо), стали одним із художніх символів України. До збірки увійшли пісні І. Шамо, О. Білаша, П. Майбороди, І. Поклада, А. Пашкевича, А. Кос-Анатольського, М. Дремлюга, В. Верменича. Це нотне видання адресовано не лише професійним і самодіяльним виконавцям, але й широкому колу шанувальників пісенної культури.

Унікальність є характерною рисою нотної збірки під назвою «Гімн кохання», яка об'єднала популярні твори для фортепіано класиків (Ф. Шуберт, Л. Бетховен, Е. Гріг) з «популярною» музикою (музика з кінофільмів, пісні з репертуару відомих співаків, як-от Е. Піаф). Цінність кожного музичного твору безперечна, а отже, цінність зібраних нот також є безцінною.

Станом на 15 жовтня 2019 р., за даними Книжкової Палати України імені Івана Федорова, у нашій країні було надруковано 46 нотних видань, хоча це замало порівнянно з образотворчими виданнями (447 одиниць). Однак нині спостерігається позитивна динаміка: 2018 р. нотних видань в Україні вийшло лише 30 [4].

Оскільки музична інформація є запорукою збереження культури держави й невід'ємним складником національної свідомості українців, виникає потреба в тому, щоб збирання та зберігання музичних документів, їхня класифікація, можливості пошуку й доступу до них були на належному рівні і відповідали технічним можливостям сьогодення.

Джерела та література

1. Фонд музичних та нотних видань. Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського. Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua/node/66>.

2. Шин М. С. Музичні видання в Україні: розвиток та перспективи / М. С. Шин [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1557>.

3. Сайт відділу мистецтв ХОУНБ імені О. Гончара. Режим доступу : <https://art.lib.kherson.ua/prodovzhennya-notnih-vidan.htm>

4. Державна наукова установа «Книжкова Палата України імені Івана Федорова». Оперативні дані випуску книжкової продукції у 2019 році. Режим доступу : http://www.ukrbook.net/statistika_.html.